

mit en Skyld, som ingen Andre vilde vedkjende sig, nemlig en Skyld for at have anvendt Collegiernes Forhold som et Bevis for det Gavnligte i de separate Fonds Inddragning. Hvad jeg sagde, var i høieste Grad uskyldigt i denne Retning, idet jeg blot tillod mig at yttre, at, naar der imod de separate Fonds Inddragning gjordes gjældende, at vi nok vilde have de rige, men ikke de fattige Fonds, havde man her et Vidnesbyrd om, at vi ogsaa vare villige til at modtage saadanne Fonds, der fordrede Tilskud. Medens jeg saaledes ikke har anvendt Collegiernes Forhold paa den paaftaaede Maade, indrømmer jeg derimod fuldstændig, at jeg maa ansee den botaniske Haves Forhold og navnlig de Forhandlinger, som derom ere førte, for egnede til at afgive et Vidnesbyrd i den omtalte Henseende, og jeg troer heller ikke, at Nogen har kunnet gennemlæse disse Forhandlinger med uhibbet eller i alt Fald med tildeels uhibbet Blik uden at have faaet et Indtryk af, at der er noget Unaturligt, Noget, jeg gjerne kunde kalde comiff, i de Forhandlinger, som have fundet Sted mellem de særlige Instituter. Jeg skal i den Henseende navnlig henvise til Betænkningen Sp. 243—44, hvor man vil finde omtalt Forhandlingerne om den ene Cd. Land, der skulde overdrages Kunstacademiet, ved hvilke Forhandlinger Finantsministeriet aabenbart kom til at staae som Børge for Kunstacademiet paa den ene og for Statskassen paa den anden Side, dog saaledes, at Statskassen baade paa det ene og paa det andet Punkt blev den, der kom til at betale. Jeg kan ikke forlade Spørgsmaalet om den botaniske Have uden korteligen at komme tilbage til en Uttring, som ogsaa igaar faldt fra den høitærede Minister med Hensyn til, at det har truffet saalænge ud med Ordningen af denne Sag. Grunden dertil blev angiven at være den, at Sagen ikke kunde ordnes, for Forholdene med Fæstningsterrainets Afhændelse endelig vare bragte i Orden, men jeg seer ingen Grund heri, idet det Areal, som er bestemt til Haven, ogsaa fuldstændig var Statens Eiendom, for denne Afhændelse fandt Sted. Det er jo allerede længe siden, at Kjøbenhavn blev nedlagt som Fæstning, eller i alt Fald siden der ikke længere

kunde være Tale om dens Betydning som saadan, og det forekommer mig saaledes, at der ikke deri kan have ligget nogen Hindring. At Stipulationerne i Contracten med Kjøbenhavns Commune om dette Terrains Anvendelse ere blevne benyttede til at umuliggjøre en anden Ordning af dette Forhold end den, som her foreligger, vil jeg paa ingen Maade antyde skulde være min Mening, men det er vist, at der, saaledes som Sagen nu foreligger, findes Stipulationer i denne Contract, som saa at sige gjøre det umuligt, at nogen anden Ordning kan finde Sted. Der er blevet henvist til, at Sagen skulde være afgjort ved den tidt omtalte Lov af 1867 om Fæstningsværkernes Overdragelse til Kommunen, men jeg er dog bleven opmærksom paa, at det, jeg udtalte igaar om, at, hvis man under den Lovs Behandling havde reist Spørgsmaalet om den botaniske Haves Flytning, vilde det være blevet afvist som Noget, der ikke laa for, netop er skeet. Under Behandlingen i Landstinget af Loven om Afhændelsen af Fæstningsterrainet fremfattedes der nemlig af et Medlem, som særlig kunde ansees for at repræsentere Universitetet, en Anke imod § 4, hvori der laa en ligefrem Protest fra Universitetets Side, som ingenlunde saa sig tjent med at overtage et sa stort Areal som det, hvorom der var Tale, og dette ærede Medlem meente i det Hele taget, at der var saadanne Vanskeligheder tilstede, at det ikke vilde være heldigt for Universitetet at gaae ind derpaa. Da denne Anke fremkom i Landstinget, blev den imødegaaet netop paa den Maade, som jeg igaar antydede, idet der fra den daværende Krigsministers Side blev svaret — det tør maaffee være mig tilladt at oplæse nogle faa Linier —: „Naar et æret Medlem paa Universitetets Begne har gjort Indsigelse imod § 4, skal jeg bemærke, at denne Paragraph er facultativ. Den hverken paalægger Regjeringen det som Pligt at gjøre dette Mageskifte eller Universitetet paa samme Maade at gaae ind derpaa. § 4 bemyndiger kun Regjeringen til at træffe en saadan Foranstaltning. Dersom et Mageskifte ikke kan komme istand, bliver Foranstaltningen ikke truffen.“ Dette er et Vidnesbyrd om, at Sagen ganske vist ikke derved kan betragtes som værende af-